

[Ulrich.]

Udsigterne kun er til Sult og Elendighed og ikke til virkelig gode Forhold. Derfor ser jeg ikke nogen som helst Skade i, at Udstykningen foreløbig er holdt op. Dette angaaende, hvad der omhandles i §§ 2 og 3.

Man ved i dette høje Ting, hvorledes vi fra konservativ Side ser paa denne Sag. Vi har givet vore Tilbud i denne Sag, givet vore Tilbud om den Maade, hvorunder vi ønsker, at Staten skal medvirke til Udstykning i Fremtiden, og ønsker man en Forhandling om dette i et Udvalg, er vi beredte til at gaa ind i en saadan Udvalgsforhandling.

Noget anderledes stiller det sig med Hensyn til Lovforslagets § 4. Her staar vi, paa Grund af den højtærede Ministers Ubehændighed, overfor dette at skulle have forlænget Gyldigheden af en Lov, som selvfølgelig burde have været løbende, men som er bundet til et Aar. Vi har det Særsyn, at vi har Jordloven af 1. Juni 1929, som bemyndiger Ministeren til i Finansaaret 1929—30 og efterfølgende Finansaar at anvende 10 Mill. Kr. af Jordfondens Midler til Jordkøb, til Kultivering af denne Jord og Vejanlæg paa den, men ikke giver nogen Adgang til at udstykke denne Jord, og saa har man en Lov, Loven af 15. April 1930, som aabner Adgang til at udstykke den i Henhold til Loven af 1929 indkøbte Jord, og denne Lovs Gyldighed har man tidsbegrænset til et Aar. Den højtærede Minister har sikkert ikke været opmærksom paa dette Forhold, thi havde han det, vilde han sikkert rettidig være fremkommet med et Lovforslag om Forlængelse af den Lov, hvis Gyldighed udløber i Aar. Jeg skal ikke lægge Skylden paa den højtærede Minister; det kan jo være hans Administration, som har undladt at gøre ham opmærksom paa, at denne Lov burde fornyes, for at Udstykningen i Sønderjylland skulde kunne fortsættes. Nu vil jeg mene, at det er overordentlig uheldigt, naar Statens Jordlovsudvalg har indkøbt en Række Ejendomme i Sønderjylland med det for Øje at udstykke dem, at denne Udstykning saa pludselig skal holde op, og at Staten saa maa drive denne Jord, hvad der vil medføre betydelige Tab. Derfor vil der selvfølgelig være Anledning til at forlænge Gyldigheden af denne Lov for et Aar. Men Betingelserne for at gøre det maa naturligvis være, at man faar foretaget saadanne væsentlige Ændringer i Loven, at den kommer i Overensstemmelse med de Tanker, som gøres gældende saavel fra konservativ Side som fra Partiet Venstres, saa vidt jeg forstaar det ærede Medlem Hr.

Madsen-Mygdal, men jeg indrømmer, at det ærede Medlem er noget vanskelig at forstaa; snart taler han paa den ene Maade, snart paa den anden Maade om Udstykningsforholdene. Det maa altsaa være Betingelsen, at der foretages saadanne Ændringer i denne Lovgivning, at den bliver mere tilfredsstillende for os, thi ellers kan vi ikke tiltræde den.

Den højtærede Minister kan ikke være uvidende om, at Anvendelsen af § 4 i Loven af 1. Juni 1929, som giver Adgang til forsøgsvis at opføre Bygninger paa de indkøbte Arealer, er faldet overordentlig uheldigt ud. Den har ført den højtærede Minister ind paa Baner, som man helst ikke skulde have betraadt, ind paa Baner, hvor han diktatorisk har anvendt Statsmidler uden Lovhjemmel. Det har jeg tilladt mig at gøre den højtærede Minister opmærksom paa en Gang før. Jeg oprisker det derfor her i den højtærede Ministers Erindring. Han har givet Byggelaan paa 21 000 Kr., medens Loven foreskriver som Maksimum 15 000. Jeg synes, det havde klædt den højtærede Minister, om han havde søgt Rigsdagens Samtykke til at afholde disse Udgifter fremfor egenmægtigt at foretage dem. Ligeledes er § 3 i denne Lov ganske utilfredsstillende fra vort Synspunkt set, idet den gør en urimelig Forskel paa Erhvervelse af Jord til Selveje, som man stiller de unge Mennesker valgfrit overfor, og Erhvervelse af Jord til Fæste, idet de, der vælger Selveje, ikke alene skal betale den Pris, Staten har givet for Jorden, men ogsaa skal betale den fulde Pris for den Kultivering af Jorden, der er foretaget, og for de Vejanlæg, der er foretaget. Dersom den højtærede Minister ønsker denne Lov forlænget, hvilket jeg meget kunde ønske, den blev, af Hensyn til, at man ikke pludselig skal stoppe en Udstykning af indkøbte Arealer dernede, maa den højtærede Minister give Køb paa dette Omraade og gaa ind paa, at de unge Mennesker, der ønsker Bruget som Selveje, faar det paa lignende gode Vilkaar som dem, Ministeren gerne vil give Fæsteren. Det er den sædvanlige Vise fra den Side, at man gerne vil aabne Adgang til, at Fæsteren faar en saa stor Fordel som muligt, thi det er jo den eneste Maade, hvorpaa den højtærede Minister kan faa en Mand til at gaa ind i et Fæstebrug. Jeg vil derfor mene, at hele dette Forhold trænger til en nærmere Drøftelse i et Udvalg og en Undersøgelse, og jeg kan erklære paa mit Partis Vegne, at vi er villige til at gaa ind i en saadan Drøftelse for at faa en Ordning, der kan være tilfredsstillende.